

XVIII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js55 ,1-3)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Kuulake, kõik janused, tulge vee juurde. Ka see, kellel pole raha, tulgu, ostku ja söögu! Tulge, ostke, ilma et te maksaksite hõbedas, ostke veini ja piima. Miks te kaalute hõbedat selle eest, mis ei toida, ja oma vaevatasu selle eest, mis ei küllasta. Kuulake ometi mind, siis saate hästi süüa ja nautida hõrgutavaid roogi. Pöörake oma kõrv minu poole ja kuulake, siis jääte elama. Ja ma teen teiega igavese lepingu ja jään sellele ustavaks, nii nagu ma olen ustav oma sulasele Taavetile. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps145 , 8-9. 15-16. 17-18 R: 16)

R: Issand, sina täidad kõik, mis elab, ja millest sul on hea meel.

Issand on armuline ja halastaja,
kannatlik ja suur helduse poolest..

Issand on hea kõigile
ja tema halastus on üle kõigi ta tegude.

R:

Kõikide silmad on ootavalt sinu peal
ja sa toidad neid õigel ajal.

Sina avad oma käe
ja täidad kõik, mis elab, ja millest sul on hea meel.

R:

Issand on õige kõigil oma teedel
ja püha kõigis oma tegudes.

Issand on ligi kõigile, kes teda appi hüüavad,
kõigile, kes teda tões appi hüüavad.

R:

(Teine lugemine Ro8 ,35.37-39)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, kes suudaks meid lahutada Kristuse armastusest? Kas kitsikus või häda, tagakiusamine või nälg, külm, oht või mõök? Sest kõigest sellest me saame võitu tema kaudu, kes ta meid on armastanud. Ma olen kindel, et ei surm ega elu, ei inglid ega taevaväed, ei olev ega tulev, ei kõrgus ega sügavus, ei vägivald ega ükski loodu ei suuda meid lahutada Kristuse armastusest – armastusest, mis on Kristuses Jeesuses, meie Issandas.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14,6)

Halleluuja. Mina olen tee ja tõde ja elu,
Keegi ei pääse Isa juurde teisiti kui minu kaudu. Halleluuja.

(Evangeelium Mt14 ,13-21)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Jeesus Ristija Johannese surmast kuulda sai, läks ta paadiga inimtühja paika ja tahtis seal üksinda olla. Aga kui rahvahulga linnades sellest kuulsid, läksid nad teele ja tulid jalgsi tema juurde. Ning kui Jeesus paadist välja astus, nägi ta suurt rahvahulka. Tal hakkas neist kahju ja ta tegi terveks nende haiged. Aga kui õhtu kätte jõudis, tulid tema jüngrid tema juurde ja ütlesid: “See paik siin on asustamata ja aeg on juba hiline. Lase nüüd rahvahulkadel ära minna, et nad läheksid ümberkaudsetesse küladesse ja ostaksid endale toidupoolist.” Aga Jeesus kostis neile: “Neil ei ole tarvis ära minna. Andke teie neile süüa!” Nemad vastasid: “Meil ei ole rohkem kui ainult viis leiba ja kaks kala.” Siis Jeesus ütles: “Tooge need siia, minu juurde!” Ja Jeesus käskis rahvahulkadel maha istuda, võttis need viis leiba ja kaks kala, vaatas üles taevasse, õnnistas, murdis, ja andis oma jüngritele, et nemad jagaksid rahvale. Ja kõik sõid ja said söönuks, ning ülejäänud leivapalu koguti kokku kaksteist korvitäit. Aga neid, kes olid söönud, oli ligi viis tuhat meest, peale nende veel naised ja lapsed.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord valiti ühes koolis õpilasesinduse juhti. Algul oli oma kandidatuuri üles seadnud vaid üks õpilane, kelle edevus ja pugejalikkus oli kõigile tuntud, ning keda nii mõnedki koolikaaslased seetõttu ei sallinud. Nemad veensidki üht teist õpilast vastaskandidaadina üles

astuma.

Valimised kulgesid tasavägiselt, ja võitjana väljus neist pugeja – üheainsa häälega... Kui vastaskandidaadi käest küsiti, kelle poolt tema hääletas, siis kostis ta imestunult: “Kuidas nii, ma ei saanud ju ometi iseenda poolt hääletada, mind on kodus õpetatud mängima ausat mängu.” Nii hääletas ta end ise kaotajaks...

See lugu räägib lastest, kes ei valda veel kõiki täiskasvanute kavalusi. Samas on ju kaheldamatult kiiduväärt olla tagasihoidlik ja suuremeelne, kuid hääletamisel peaks siiski võtma julguse iseenda poolt hääletada, kui kord oled juba otsustanud oma kandidatuuri üles seada. Sest kuidas võiksid teised sinusse uskuda, kui sa ise endasse ei usu? Või kas peaksid rumalad ja võimuahned inimesed ainuüksi saama haarata juhtivad kohad vaid sellepärast, et targad on liiga tagasihoidlikud? Ehk on siin meilgi põhjust lugeda patutunnistus...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, see aeg, mil Jeesus Palestiinas oma kuulutustööga alustas, oli juudi rahvale raske. Rahvas kannatas roomlaste rõhumise all. Vaenlaste ülemvõim oli nii suur, et edukas ülestõus nende vastu oli mõeldamatu. Põrandaalune vabastusliikumine ei suutnud roomlaste vastu kuigi palju korda saata. Üksnes ime oleks suutnud juudi rahvast aidata.

Kuid usk Jumala imedesse oli alati olnud juutide religiooni üks kõige fundamentaalsemaid elemente. Juutide usund oli rajatud imedele – ebatavalistele sündmustele, mis sünnivad haruharva – alates sellest, kuidas Jumal valis ära Aabrahami ning tegi temas lepingu kõigi tema järeltulijatega, sest Aabraham uskus Jumalasse.

Egiptuses said Aabrahami järeltulijad rahvaks, kuid egiptlased hakkasid neid kartma ja rõhuma. Siis valis Jumal ära Moosese ning andis talle väe imesid teha. Pärast Moosese ettekuulutatud seitsme nuhtluse täitumist hakkas vaaraol hirm ja ta lasi iisraeli rahval minna, ning nad siirdusid töötatud maale. Egiptuse orjusekojast vabanemine ja asumine Palestiinasse oli juutide usundi keskpunkt, ja sellega sidus ka Jeesus oma missiooni.

Nii mitmedki üksikasjad annavad tunnistust sellest, kui otseselt järgis Jeesus Iisraeli ajaloo suursündmuste ahelat, olles seeläbi sarnane mitte ainult Moosesele, vaid ka teistele prohvetitele. Messias pidi ju ilmuma kui kõigi jumalameeste igatsus ja kokkuvõte. Prohvet Eelija oli lubanud tagasi tulla, ja Jeesus astus üles nagu keegi, kes on olnud juba varem. Nagu Eelija, nii äratas ka Jeesus lesknaise poja surnuist, nii nagu Jesaja manitses ta rahvaülemaid – neid paralleele oli veel

palju rohkem, ja kõik nad olid tolle aja juudile väga kõnekad.

Samasse ritta kuulub ka sündmus tänasest evangeeliumist. Rahva toitmine kõrbes oli sümboolne akt, mis meenutas Iisraeli vabanemist Egiptuse vangistusest. Nii nagu Mooses kord rahva kõrbesse viis ja neid taevamannaga toitis, nii tulid inimesed ka Jeesuse juurde kõrbesse, kus toit tema palve peale imelisel viisil rohkenes. Kindlasti oli selles imes oma osa ka mõistmisel, et näljased inimesed pole eriti head kuulajad, kuid ennekõike oli leiva rohkendamise siiski sümboolse sideme rõhutamine Iisraeli ajalooa. Messias oli tulnud, ja kõik pidid seda kogema.

Armsad õed ja vennad, ka meie viis uskuda ja austada Jumalat on palistatud paljude sümbolitega. Iidsed sümbolid on jäljed meie esivanemate otsesest käitumisest – seda, mis kord vahetult juhtus, aimame meie sümboolselt järele. Nii ritualiseerime oma põhimõtted ja kinnistame nad seeläbi sügavamini oma teadvusse. Aga samal kombel loob ka meie käitumine omakorda sümboleid, mille kõrval vanad sümbolid võivad nõrgeneda või koguni muutuda.

Seetõttu peaksime olema tähelepanelikud, et me ei kaotaks ideaali päriselt silmist, ega ka sümboleid selle väljendamiseks. Hirm olla vanamoodne võib viia märkamatuks selleni, et vabaduse ja liberaalsuse asemel õhkub meist pigem kergemeelsust ja ultraliberaalsust. Niisamuti võib meie enda arvates konservatiivse ja korralikuna mõjuv käitumine paista teistele ultrakonservatiivsuse ja kõrkusena.

Kuidas igaüks meist imedesse ka suhtub, oli ja on viietuhande inimese toitmise mõte selles, et luua sümbol ühtekuuluvusest Jumalaga – Temaga, kes ta nii minevikus, olevikus kui tulevikus jääb meie igatsuste keskpunktiks. Nii nagu toit rohkenes Jumala abiga siis, kui jüngrid seda rahvale jagasid, nii võib ka meie üksmeel imesid teha, kui meie kavatsus Jumalat otsida on aus. Aga meil peab olema usku ka iseendasse, et julgesime teha inimkonna läbikukkumistest mõjusad järeldused ja oleksime tänulikud neile, kelle vigadest me täna õppida saame. Aamen.